Україно… Степ та поле
чорноземні розляглись,
їх одмухують тополі,
оперізує їх ліс.
Рівний степ… як на долоні,
небо – синяя гора,
по степу мчать бистрі коні,
по степу лунає храп.
Їду. В серце ллється радість,
ллються хвилями пісні…
і лунає гімн Дніпра десь…
Чи то в казці, чи ві сні?
К-га-к-га-а – ґеґочуть ґави,
Мітингують: степ – сельбуд,
та цілуються заграви
з небом, з вітром на степу.
Он колони навколо,
чую близький крик коня…
Гей хутчіше, балаголо*,
"степових" своїх ганяй!
Сонце гасне. Небо літнє
вже сховалось в синій млі…
Тпр-ру! і стали коні пітні
і приріс віз до землі,
все сховалося у пітьмі,
з днем і степ уже зомлів.
А навколо – степ та поле
чорноземні розляглись,
їх одмухують тополі,
оперізує їх ліс.

*балаголо — єврейський візник